

Jukka Murtomäki

MADAGASKAR

MADAGASKAR

Usva nousee riviivaimioiden ylle
maailman neljänneksi suurimman saaren keskiylängöllä.
Tänne perustivat muinoin valtiakuntansa merinat,
jotka yhä ovat tämän 1960 itsenäistyneen
entisen Ranskan siirtomaan suurin heimo.

Jukka Murtomäki
Elämä on

Jukka Murtomäki

MADAGASKAR

Copyright

© 2010 Jukka Murtomäki

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN-13: 978-952-498-486-7

ALKUSANAT

Kirjassa esiintyy aikaisemmissa teoksissa Elämä on (2008) ja Kuu ei ollut täysi (2008) olleita henkilöitä ja on jatkoa heidän tarinaansa.

Kaikki Madagaskaria koskevat tiedot on haettu internetistä, mm. Wikipediasta, tai lainattu kirjasta ” Maailman ympäri” (WSOY 1987).

Henkilöt ja tapahtumat ovat mielikuvituksen tuotetta.

1.

Laiva oli seilannut jo lähes kaikki matkansa, mutta jaksoi sitkeästi laivat valittaen kyntää Intian Valtameren aaltoja, välittämättä etelästä puhaltavasta kolmentoista solmun tuulesta. Tuuli oli tähän aikaan vuodesta vielä melko kylmä ja pureva vaikka oltiin Afrikan rannikon läheisyydessä.

Matka oli alkanut Etelä-Afrikasta Kapkaupungista ja kohteena Afrikan itäpuolella sijaitseva suuri saari – Madagaskar.

Tämä ruosteinen rahtialus kuljetti ruumassaan erinäistä kauppatavaraa pitkin Afrikan rannikkoa, nyt etelä- ja itäpuolella. Tällä kertaa kyydissä oli kauppatavaran lisäksi kaksi matkustajaa, jotka maksoivat matkastaan reilun hinnan ja olivat kiireellä poistuneet Kapkaupungista ensimmäiseen eteen osuvaan kyytiin. Kapteeni ei ollut kysellyt sen enempää saatuaan kymmenentuhatta randia vaivanpalkkaa. Tämä musta huonosti englantia puhuva laivan päällikkö ei piitannut miksi, tai mihin, matkalaiset menivät. Kun rahat olivat hänen kourassaan, jatkui matka kuten siihenkin asti. Miehistönä toimiva rupusakki ei saanut tästä palkkiosta ptkääkään, ehkä jossain satamassa heille heruisi ylimääräinen rommiannos.

Molemmat matkustajat olivat vaaleita – toinen mies, toinen nainen – ja varmasti olleet tekemisissä ennenkin mustien kanssa. Tämän näki miehen ylevästä ja pelkäämättömästä katseesta, eikä kapteenilla – Mumbey nimeltään – ollut haluja ärsyttää heitä. Hän jopa valitsi heille henkilökohtaisen palvelijan viemään ruokaa ja auttamaan kaikissa eteen tulevissa pulmissa merellä. Tähän tuhraantui yhden miehistön jäsenen aikaa muista töistä, mutta Mumbey odotti saavansa hyvästä palvelusta lisätienestettä.

Alus oli ohittanut Hyväntoivonniemen ilman suuria hankaluuksia ja jatkanut matkaansa Afrikan eteläpuolitse. Vaikka Atlantin ja Intian valtamerien risteys on usein tuulinen ja ristiaallokoiden täyttämä, ei tällä kertaa ollut ongelmia päästä itäkurssille rannikon suuntaisesti. Suunta oli kohti Porth Elisabethia, ennen kuin matkaa jatkettaisiin koilliseen kohti Madagaskaria. Matkaa Kapkaupungista tuli Porth Elisabethiin noin neljäsataa merimailia ja ajassa reilu viikko. Tarkoitus oli ainoastaan täydentää vesivarastoja ja päästää yksi miehistön jäsen maihin. Tämä siksi, että hänellä oli iskenyt kesken matkan kova vatsatauti. Ilman tätä olisi pysähdys jätetty väliin. Kapteeni ei ollut ollenkaan tyytyväinen turhaan pysähdykseen ja ajantuhlaukseen. Joskus ennen olisi sairas merimies heitetty mereen haiden ruoaksi, mutta nykyään ei voinut ajatella näin yksinkertaista tapaa. Mumbey oli tullut varovaiseksi viidenkymmenen ikävuotensa saavutettuaan – ja muistaen kerran kun oli itse vaarassa lentää yli laidan. Tästä oli jo kaksikymmentä vuotta, mutta raipanjaljet selässä muistuttivat kuitenkin entisaikojen kurista merellä. Porth Elisabeth ei voisi olla lähempänä ihmisen kuvittelemaa paratiisia. Suunnattomat hiekkarannat saivat kaikki turistit ryntäämään tähän Etelä-Afrikan lomaparatiisiin. Hiekkarantoja oli yli neljäkymmentä kilometriä ja kesällä ilmasto oli sopivan lämmin, mutta ei liian kuuma. Ruosteinen rahtialus pysähtyi hyvän matkaa satamasta ja laski ankkurin. Pieni moottorivene irtautui laivasta ja vei kapteenin, purserin sekä kipeän merimiehen maihin. Illan hämärtyessä vene palasi ilman merimiestä ja valmistauduttiin taas lähtöön. Koko tuon ajan olivat valkoiset matkustajat olleet piilossa kannen alla. Matka jatkui kohti Madagaskarin eteläpuolta ja siitä itärannikkoa pitkin kohti saaren keskiosaa.

2.

On se hienoa herätä aamulla aikaisin katsomaan näitä uskomattomia pohjanmaan lakeuksia, mietti Uolevi Kemppainen seistessään kotitalonsa kuistilla juuri nouseva aurinko selkänsä takana. Uusi talo leveine kuisteineen oli vasta äsken valmistunut ja omistaja oli tyytyväinen tulokseen. Uolevi oli jo kerran myynyt tämän kotitilansa, mutta monien mutkien ja reissujen kautta ostanut sen takaisin ja jopa laajentanut tiluksiaan. Nyt ei ollut pelkoa naapureista useaan kilometriin suuntaan tai toiseen. Rahalla saa jopa täällä kotimaassa omaa rauhaa. Näin miettien tuo iso köriläs kääntyi ja asteli sisään taloon. Keittiössä oli jo tuttu paistetun kananmunan tuoksu ja mies käveli lieden edessä puuhailevan naisen taakse. Kuului pieni kiljahdus, kun Uolevi tarttui Liuta takaapäin ja halasi vähän liiankin lujasti.

”Noori mees, hallittu voima”, sanoi Liu ja nauroi perään. Tuo kiinalainen hoikka ja kaunis nainen ei ollut vielä oppinut kuin muutaman sanan suomea tämän puolentoista vuoden yhteiselon aikana, mutta se ei Uolevia haitannut ja hän nauroi kommentille. Annettuaan pitkän suukon vaimolleen, istui mies pöytään odottamaan tämän tarjoilemaa aamiaista. Taas kananmunia ja riisikakkuja, kuten joka aamu. Uolevi ei ollut ikinä valittanut Liun kokkauksesta, mutta päätti, että kohta opettaa tämän tekemään kunnon kaurapuuroa. Nälkäiselle maistui kuitenkin maukkaat riisikakut ja taas unohtui ajatus kaurapuurosta. Varsinkin tuo onnellinen ilme, joka Liulla oli saadessaan kokata miehelleen, vei Uolevilta halut puuttua aamiaisen laatuun. Rakkautta ei voi sanoin mitata eikä ainakaan ruoalla pilata. Tämä oli Uolevilla ollut mielessä jo useamman kuukauden, mutta vaimolleen kertomatta hän oli

suunnitellut elämänsä eteenpäin. Täällä lähes pohjoisessa ei olisi jälkeläisillä tulevaisuutta ja kun vaimo ei ollut vielä tullut raskaaksi, olisi kai aika vaihtaa maisemaa.

” Osaatko jo sen verran suomea, että voit sanoa olevasi raskaana tai ei?”, kysyi Uolevi Liulta. Nähdessään tämän hämmästyneen ilmeen ja kiinteän vatsan, totesi Uolevi matkan alkaneen. Kesti kaksi päivää selittää Liuelle, että nyt matka jatkuu. Mihin se jatkuu, ei ollut tiedossa edes Uolevilla. Pakattiin ainoastaan henkilökohtaiset tavarat ja siitä Liu tiesi seikkailun taas alkavan ja koittavan ties mihin.

Uolevin vasta rakentama talo oli ollut myynnissä ainoastaan pari päivää, eikä ostajista ollut silti ollut pulaa. Maat ja talo tuli myytyä sillä aikaa kun Liu kävi hyvästelemässä kylän tuttavat. Uolevi jäi ostohinnassa lähes puoli miljoonaa tappiolle, mutta ei välittänyt pikkurahoista. Musta Mersu vei kohti Vaasaa ja lentokenttää, kunnes oli aika kertoa vaimolle suunnitelmat.

” Olen saanut tarjouksen vanhalta armeijakaverilta, lähdemme suureen seikkailuun – toivottavasti. Nimittäin merelle aarrejahtiin.”

” Tulen rakas kanssasi aivan mihin tahansa. Mutta kuka on tämä ystäväsi, jota selvästi kunnioitat ja kaipaat?”

” Ystäväni on nimeltään Antti Roine ja matkamme määränpää on Madagaskar, tuo suuri saari Afrikan itäpuolella”.

Soitan vielä ystävällemme Mikolle ennen lähtöä, hän kuuluu joukkoon mukaan. Soitto oli lyhyt ja ytimekäs, Mikko sanoi heti kyllä.

3.

Taivas on kaunis, mutta nuo poutapilvet häiritsevät sen kokonaisuutta, mietti Mikko maatessaan vehnäpellon laidalla korren pätkä suussaan. Pääskysel lensivät tuttua siksakkia ja Mikko oli näkevinään hyönteiset, joiden perässä linnut kirmasivat. Todellisuudessa siihen ei olisi riittänyt edes enon kiikarit, mutta viisitoistavuotiaan mielikuvitus riitti saamaan hyönteiset näkyviin.

Kesän alku oli hieno ilmoiltaan ja Mikko oli tyytyväinen, kun sai tulla enonsa maataloon kesäksi töihin. Hän oli parasta aikaa vahtimassa lehmiä, mutta todettuaan lypsävien menneen märehtimään varjoon, päättänyt itsekin ottaa rauhallisesti.

Muut luokalta olivat saaneet kesätyöpaikan tehtaista tai rakennustyömailta, mutta ne hommat eivät Mikkoa kiinnostaneet ja saadessaan tilaisuuden äidin veljen taholta, oli hän oitis suostunut.

Tuo vaalea ja ikäisiään rotevampi poika olisi ollut omiaan rakennustyömaalla apupoikana, mutta isänsä ei ollut sanonut eriävää sanaa kesätöistä äidin veljen luona. Siihen oli yksinkertainen syy: vaimolle ei yksinkertaisesti sanottu ei.

Tämä kun oli päättänyt lähes kymmenen vuotta sitten, että Mikon paikka olisi maatilalla, joten harjoittelu pitää aloittaa viimeistään nyt. Ei siinä miehellä ollut sanottavaa, vaikka tiesikin, ettei vaimon veljen tilasta heille mitään heruisi. Kaikki kahdeksan sisarusta olivat kärkkäänä vaatimassa osuuttaan tilasta, vaikka vanhin veljistä vielä eli. Kilpailu sisarusten välillä kävi aina vain kuumemmaksi, mitä vanhemmaksi heidän vanhin veljensä tuli.

Tästä ei Mikko pitänyt huolta. Hänestä ei varmasti tulisi maanviljelijää tai lypsävien pitäjää, se oli stadilaisittain saletti.

Mikään ei tosin vetänyt vertoja tälle uskomattomalle luonnolle ja maaseutumiljöölle. Ihan kiva täällä näin kesäisin on, mutta talvet pysyn pitkällä, mietti Mikko. Samalla hän tunsi nivusissaan virtsahädän jo toiset oireet. Oli kai pakko nousta ja tehdä tarpeet. Eipä muuta kuin ylös ja lähimmän puun juurelle. Lehmät näköjään jatkoivat hidasta märehtimistään, joten niissä ei ollut vahdittavaa. Kusi tuli niin sanotusti paineella ja siitä Mikko nautti silmät kiinni. Kun tarpeet oli tehty ja Mikko avasi taas silmänsä, hänen teki mieli saman tien sulkea ne. Aivan lähellä, vain noin kolmen metrin päässä, seisoi serkkutyttö Tanja. Hänen hymynsä takana katse oli jotenkin outo ja Mikon punastuttua sanoi Tanja käheällä äänellä: ”älä laita vielä sitä housuihin. Anna mun vähän katsoa”.

Siihen ei jäykistynyt Mikko voinut sanoa tai tehdä mitään ja odotti mitä tuleman pitää. Tanja tuli varovasti lähemmäksi ja ojensi kättään kysyen: ”voinko koskea sitä?”

Itse kysymys sai jo teinipojan pussit melkein tyhjenemään, eikä hän voinut muuta kuin nyökätä velton siittimen ponnahtaessa yläilmoihin. Tanja huokaisi hämmästyneenä aikaansaamaansa muutosta ja alkoi selvästi niiskuttaa nenäänsä. Tuo kiihottumisen merkki juontaa alkunsa jo esi-isiltä eikä sille ihminen mitään voi, kai sen tarkoitus on saada limakalvot liukkaiksi.

Tanjan käsi pysähtyi kahden sentin päässä Mikon jo kiitettävän suureksi paisunutta penistä, ennen kuin tarttui päättäväisesti kiinni aisaan. Käsi kiertyi peniksen ympärille, mutta sen jälkeen tyttö ei tiennyt mitä tehdä. Siihen ei ollut tarvetta, sillä samalla Mikko laukesi hämmästyneen tytön ranteelle.

Molemmat katsoivat ujoina toisiaan ja Mikko sanoi varovasti noille sinisille silmille: ”anteeksi, teki vaan niin hyvää”.

Tuohon Tanja vastasi ujosti ja ääni käheänä: ”ei se mitään”.

Jukka Murtomäki kirjoitti vuonna 2008 "Elämä on" ja Kuu ei ollut täysi".
Nyt seuraa jatkoa...

Suomalaiset Madagaskarilla - ei ole totta.
Nyt on ja samalla laitetaan ruotsalaiset kyykkyyyn, käydään sukeltamassa ja vietetään taas yksi nojatuolimatka. Väkisin tulee myös ruumiita...

www.bod.fi